ПАРАЛЕЛНА РЕКА

Неспојиво у једно корито удевам
два тока а једна вода
ја сам паралелна река
ма где био ја сам летњи пљусак
али како то када сам бусен траве
свој почетак не познајем
са собом носим све своје крајеве
залуд ми кажеш добар дан
моја песма у себе све утапа
ја сам бескрајна река
течем као песма
верујминачеч

8.5.2012 – 9.11.2018.
Београд / Копривница

ПОМИСАО НА МИЛЕШЕВУ

мисао ме је једна
у висину вазнела
у плавет у наслућено
да је још од краља Владислава
потекла жеља
и радост
која још увек траје
и завет је његов
после толико векова
да ми чешљамо
ми пребирамо
траву мудрости и лепоте
траву светворну
и у стихове је плетемо
почуј како то бива
када се жива вода
и ватра још живља
надомак хитре реке Милешевка
надомак беле одоре
најлепшег анђела
над нама излива
почуј тај чудесни ритам
по којем се народ мој

и на пустолини разазнаје
народ мој увек спреман
највеће оро да зачне
ту где је баш Сава ходио
светац над свецима
међ нас Србима
и мирјанима иним

надахњуј ми Господе појање
својим сведржећим тиховањем

а у све то је
и моја душа
свој дах уткала

27.9-10.10.2014. Београд

СЛЕТЕО

толико сам много летео
да сам магао врани
у лету да ишчупам реп
све сам пужеве претекао
све хитајућ
несташног сам јежа
стопалом пригњечио
а кад сам се низ падину сурвао
и колена и дланове одрао
у пресахлој реци
на врху мог темена
жаба је спокојно певала

10-24.2.2019. Београд

СВЕТЛОСТ НА ДНУ

када сам се ка дну реке нагнуо
светлост сам угледао
трачак је ка мени
стидљиво допирао
али је грејао душу
и испружене дланове
ја му се и сад

после толико година
радујем
знам да је на толику дубину
тај бисер мој Господ просуо

31.7 – 10.11.2018. Београд / Копривница

Живко Николић

Видовданска Необорива Стена

„Догодине не Косову“,
српска народна изрека.

Заштитнице српског рода кроз векове
и кнеза Лазара Круно скупоцена,
док устају на нас буре љуте, нове,
необорива си још Србима Стена.

Ти Косовом данас проходиш у тузи,
као некад, Дјево, Косовка девојка
и све теших, лечиш, невидљиво служиш,
лепа као песма Стефана Висока.

Чуј, Бедеме оних што тамо осташе,
наш Божуре Који не венеш никада,
Куло сигурности, Сидро вере наше,
благослови род наш који много страда.

Буди опхрваним Тишина звездана,
јер гле, Цара мира у крилу имаде,
Хиландару сад си Застава, Одбрана,
и Крушевац чуваш још, Ти Царски Граде.

О, победни Венче српских мученика,
Изворе Живота, Тврђаво спасења,
прими ову химну место бојних вика:
Радуј се, Ризницо нашег васкрсења!

Косовски завет

Ој, Косово, главо Лазарева,
Ти си српски други Јерусалим,
продужетак гроба Господњега,
олтар земље небом осијани,
извиискра праха Немањића,
света песма лозе Петровића,
српске Спарте жила куцавица,
осматрачница наше савести,
нов завичај српске поезије,
стуб свештене историје Срба,
азијатска капија к Европи,
нама двери к Царству Небескоме,
исходиште наше духовности,
храм љубави јаче од свих смрти,
плен зависти ада невидбожног,
Гетскимански врт српског народа,
огледало савременог света,
жива рана светосавског рода
христоликом жртвом освећена
и реч наша још увек најскупља.
Твој смисао није у времену,
које губи мегдан с гробовима.
Ако икад тебе заборавим,
нека мене и десница моја.
Отето се кадкад и поврати,
поклоњено заувек се губи.
О, косовски дивни мученици,
васкрсења ви сведоци верни
и вечнога људског достојанства,
љубав вам је основа прегнућа,
вера беше скупља од државе.
Ваше кости наше су тапије,
а крв семе за нараштај нови.
Боже мили, чуда највећега,
ви сте мртви јачи него живи,
живот дасте да живи будете,
јер Бог није у сили но правди,
која држи земљу и градове,
а невиност и образ су снага
још најјача у свим световима.

Нек' сад поју Високи Дечани,
лепа, царска лавра Грачаница,
Пећаршија, Сион српске цркве,
с Метохијом, срцем Црне Горе,
Литургију, лепшу од живота,
она нам је права отаџбина
...једина и...неокупирана...
о човеку истина највиша.
Чуј, Господе, на свему ти хвала
и опрости дужницима нашим.
Преко Крста сјаје сви дарови,
од Њега тек бесмртност жањемо,
он је потка људскога живота,
лепота што печат смрти ломи.
Без Голготе нема васкрсења.
Догодине, браћо, на Косову.

Вукосав Илић

РЕКА

(*посвећено мајци)*

Још снена шума, пренута, ћути,
још жудне гране ка земљи савија,
у кориту сувом, стврдлом, под мразем,
моћна, силовита река не плови.

Не чује се жубор брзака преко стења,
ни хук њеног пада не одјекује,
далеко иде трагом свог извора,
негде дубоко под земљом понире.

Некад је река широка и јака
грлила силно обале своје,
шапутала лишћу приче о даљини,
шумила с птицама песме о слободи.

Некад је река, незаустављива, дивља,
бујицом плавила друмове и поља,
носила бране и међе пред собом,
неукротива, заувек своја.

Можда се небом врати к'о киша,
с пахуљама меким спусти на гране,
можда је сунце у роси препозна

кад опет земљи пролеће сване.

Можда се над шуму спусти као магла
да помилује крошње опет разлистале,
можда као лахор мине покрај гнезда
у којима су птице са њом певале.

Гордана Пешић

КОСОВО...

Не дам да те нема

Ко каже, и ко рече... – А говоре...

Од следећег дана, већ сванулог јутра

Срби морају заборавити Косово,

Отимају им га из срца, и чупају из душе...

Вековна љубав и туга ни у њиховом сећању,

Од сутрашњег дана остаће и без Метохије.

Немају Срби избора, сила ни Бога не моли.

Еееј! – неправдо, и камену си мрска.

Дошао је трен, последњи, молитвени!

А шта ће са Србима бити, и како!? –

Магла им је препокрила молитвени наслов.

Доћи ће нова снага... Васкрснуће живот...

А Срба има... и биће их... (затим)...

Тихо ће развити своју песму, и певаће грлено:

Ево нас! – силна ордијо, тражимо своје... (и)...

Не дирајте туђе, а и видесте – отето-проклето!

Еееј, ордијо! – да сте знали за клетву клетвену

Многа би своја дела спречили... (сигурно)...

Ако икада и сазнате шта сте и како згрешили.

Деветог децембра 2018. године

Птице умиру, а вену и косовски божури...

Васцело Српство силно ће плакати...

Драго Ручнов

КАД ПЕСНИК ОДЕ

Кад песник одшета стазама вечним
Дух његов звездама заметне траг
Сунце, Месец, облак и дуга
Свијају милости пун небески плашт.

Зенице његове на земљи испишу
Ванвремески знак.

Љиљани бели стидно се смеју
Трава у пољу клања се њему
Изворска вода још бистрије жубори
Птица у гори за њега поји
А чемпрес још усправније стоји.

Док свећа тиња пламичком нежним
Црквена звона славе га тад
На раскрсници живота и смрти

Чека га горе тамо неко
Да му се нађе само сад.

Кад песник одлута стазама далеким
Сен његов међ' пријатељима бива
Јутра, вечери љубави пуни, ноћи и дани разиграни
Сећања, радости, понека туга, ускомешани.

Кад песник запева стазама својим
Пејзажи усневају поетски сан
Сновиђења се јављају, расту
Поново свиће, рађа се, тече
Претаче у сваки надолазећи дан.

Плакаће она уистину знајући
Како је покаткад тежак био
А увек скроман, шармантан, пажљив
Њеном срцу близак и мио

Памтиће вода његов живот цео
Баш онакав какав је бити хтео
Носећи са собом вечности део.

Сандра Радић

И ДА И НЕ

И да и не и све из даљине

Кад сунце мије косу траве

На ливади процвалих снова

кад твоје очи оданде заплаве

настајем опет чиста и нова.

Понорна вода не јавља

Куда се спрема незнано ићи

Твој стих на мој светло ставља

вечној песми још ближе прићи.

Ти си ваздух и молдавит,

Јутарњи лист и дивље биље

Мир бескраја у спиралу савит

Игра на рубу сна и збиље.

Кажу, не умиру истине

Зато ћутим да звуче стварно

Ти си ткање моје за мене

И да и не, и све

од кад се знамо.

РЕКА

У твојој коси живе звезде
ти њишеш жубор врба снених
Прве љубави срећу ту мресте
Толиш тугу обала растављених.

Идеш ка мору, споро ил хиташ
Кући својој где мир те чека
еоном одувек изнова скиташ
путем између краја и почетка.

Душа ти памти не зна се колко
Времена срећна и она смутна
Вода ти бистро и мудро око
кад човек прође да не лута.

Мирисом капи с ружиног пупољка
Опијаш груди плодних доља
мајка си риби и бисеру у шкољки
душа си родних златних поља.

Са тобом ноћ није ми сама
Спокојна гледам у лице твоје
често течеш у мојим песмама
Да спојиш даљине да не постоје.

Крај тебе љубав сидро има
застане све што волети мора
Зрак си вечности и међа путима
Од онда до овде и тамо горе.

Реко моја небеске нити свило
Одсјају памћења од кад птице лете
Једном се нешто уз тебе збило
кад заволех и престах бити дете.

Снежана Ана САВИЋ, Торонто

РЕКА

Ноћас кроз мене реке теку,
немирне, душу плаве.
Неке се тангенте безнадно секу
посред погнуте главе.

Теку реке безброднице,
док зуби усну гризу;
мокро је од страха лице
спустило мрачну ризу.

Сузом низ очи Млава тече.
Старо се доба из воде јавља.
Даљине бића крвљу се кречe,
боја нам поглед зауставља.

Страхом трепери, док ветар је љуби
полегла обалом трава,
нехајно песма речи губи
и све се реке зову – Млава!

Елипса не може да буде кружница
пијанац сам код туђег плота.
Заплетени у врбе мамац и удица
док река тече линијом живота.

Умирем упорно, са сваким даном,
ко празник који нико не слави;
река сам са прострелном раном,
што жеђ не гаси, а дави!

У саму себе понирем,
у песак што обалом спава.
Поруку челом ти утирем:
вода сам – твоја Млава!

ДУША МАЛИНЕ

деди Живану

Та њива била је наша
– сад више није њива.
Мучилиште којим се свијају
стабљике купине и малине,
руке извијене у ништа.

Та земља била је твоја
– сад земље више нема.
Исплакале је упорне кише,
под посном земљом зјапе јаме
подземних вода станишта.

Дуге колоне малина
ту где си пшеницу жео
руде и зревају стрпљиво,
корење им учи да плива
спремно за подземна попришта.

Једину храну им сада
дарује твоја суза.
И сласт и румен су твоји,
зној твојих потомака
давно одгурнутих с огњишта.

ГРЕБЕН

Гребенарница деградирана
у шупу, царство где владају
прљаве канте и чиније у којима
чувају се сплачине, варе помије.
А ту, крај прекрупача
била су два гребена
над којима си повијен,
огрнут само кецељом

чешљао дугу, никад
довољно суву, косу времена.
Као да мисли моје
са сваким замахом кудеље
преко назубљеног гребена
кучина ослобађаш
и припремаш за неко далеко
празнично весеље.

Драгица Ивановић

ЦРНО ИЛИ ЦРВЕНО

Јовану Дашићу

Ново је доба,
све се тако брзо мења!
Зашто и ти полетео не би?
Тај рулет, црно или црвено,
окреће се и у теби.

Срце своје, зато осети.
Ту искру за животом новим, запали!
Нек брод са роботима, одлети
у свој виртуелни свет мали.

Погледај у душу,
шта то, ти, стварно желиш?
Да ли вечно лутање у магли,
или да те љубав развесели?

Ошишај се зато на нулу
и зажмури…
Живот ти одавно
у пропаст јури.

Обриј главу,
снове потисни.
Урежи крст на чело
и слободно врисни!

Нек урлик заледи васиону,
нек пукне зора.
Ти ниси још на том броду,

али укрцати се мораш.

Обуј чизме црне,
обуци кожно одело
и кад ти срце утрне,
гас стисни смело.

Harley Davidson Cosmic Starship
нек се пропне,
провалије нек избледе.
Судбину кроте они,
који своје срце следе.

Окрени се око себе:
Са сновима пустим
живот ти у тачку измиче.
Зато смело у будућност крени…
Спокој кад жудиш,
друго те и не дотиче.

Нека ти девојка руке око паса обавије,
нека те из мутног мрака пробуди.
Да са њом љубав откријеш,
одјезди у космос, далеко од људи.

Да се осетиш величанствено,
у пустињи нађеш своје зрно...
Црно или црвено,
црвено или црно?...

Љубодраг Обрадовић

ОНА

Очију тиркизних
небесно плавих
у просјају топазном,
зеленом.

Говоре тајне уздржане,
два ока, мирна,
два камена сафирна.

На портрету, у плавом,
само очи гледао сам њене
красоте несуђене.

Она, као фатаморгана
чаробна, постала је јава
оваплећена, кад је изашла
из пустиње заборава.

Извешћу те једном
на пучину љубави
да видим колики је газ
твоје бродице.

Под пуним једрима
све до хоризонта
из којег се рађају зоре.

Да бродимо,
тамо ћеш сагледати
моја сидришта.

ЉУБЉЕНОЈ

Твој заносни поглед,
има магичну моћ,
да плени и роби.

О колико сам пута дубоко уздахнуо
пред тобом,
пред твојим божанственим погледом.

Краљице, знаш да на твојим
сочним и раскошним уснама,
вечито блиста најлепши осмех,
мајке зоре...
Осмех који упија и зове.

Љубљена, рашири
као лабудова крила, беле и нежне руке
и позови ме у загрљај заносни...

Да са твојим пламеним пољупцима
сагорим.

Љубљена, дај ми, да се само
једном, опијем дахом твоје душе,
и кроз њу осетим сву радост
живота.

Ноћ је, дражесна моја,
обасјана мирисом мајских ружа,
а ја немо ослушкујем твој позив...

А, срце ми убрзано куца
јер осећам,
мирис љубави...
Јер ми је живот без тебе
тежи од очекивања смрти.

Градимир Карајовић

КУПАЛА СЕ МОРАВА

Чекала је, надала се да је неће толико рањавати. Али
ништа
Почела је да расте, да се шири,
да излази из корита,
да се брчка,
да се ваља и помало љути
због људске немарности.
Почела је да гура
и избацује све из свог корита.
Пластичне флаше, кесе, грање
и други отпад
и до 500 метара даље од реке.
Поља су прекривена пластиком, крутом.
Морава је бујала и само мало
показала своју неукротиву снагу.
Кад је потпуно чиста
и бистра почела је мирисно да тече својим током.
Вратила се у корито
Небо се огледало у њој.
Купала се Морава.

Блиста сва.
Тече весело.

22. април 2010.

ПОРУКА

Западна Морава месецима мала,
мирна, као да се не креће.
Са Јасичког моста лево и десно
виде се речна острвца,
плићаци;
крај обале жабокречина
и нека исушеност која дубоко и нејасно плаши.

Да ли се река наљутила на људе,
па се уђутала, уђутала.
Да ли ћемо
на време схватити њене поруке?
А свакако нам нешто поручује.

14.2.2014.

МОРАВА

Послате сигнале нисмо разумели.
Наставили смо да се понашамо размажено, бахато,
Безобразно;
Као да је створено
Само за нас
И само за сада,
За ово време.

А време?
То је вечност:
Садашњост, прошлост, будућност.
Немаром својим окрњили смо будућност.

Вода се разљутила на нас;
жестоко.

Показала нам је део своје моћи.
Брзо смо схватили
да треба да поштујемо благодат
коју добијамо.

Запрепашћени, уплашени, занемели – стојимо
и чекамо да се вода умири
и молимо се Богу немо;
са немим обећањем да ћемо бити бољи.

(24. мај 2014.)

РЕКА

Прикључих се великој реци младих;
спорој, мирној, пространој, поспаној,
ћутљивој.
У раним јутарњим часима
Та река не јури брзином
Сунчевих зрака, звуцима
Распеваних птичица, мирисима
Свитања. Она тече тромо,
Искључено, снено / поспано/.
Није лоше бити са том таквом реком.
Али је млако.
Нема подстицаја.
Нема дешавања;
Не искачу по површини ситне, лепе,
Сребрнасте рибице – које би од
Радости живљења и полетеле.
Нема. Негде су дубоко, као да им
Прија тиња и полумрак – у полусну.

Чак – не покушавају да улове
Златну рибицу која би им
Испунила макар три жеље.
Има ли жарких жеља?

Олга Петковић

ХАИКУ СЕЋАЊЕ НА ВАЗДУШНУ КАМПАЊУ

Небески народ
Милосрдног анђела
По злу спомиње.

***
Памтиће Срби
То најцрње издање
Белога света.

***
Жао ми сваког
Што због дивљег Запада
У зло запада.

***
Наивним тада,
Уместо бомбона су
Послали бомбе.

***
Тешко свакоме
Ко олако верује
Неверницима!

Радомир МИЋУНОВИЋ

ГУБЉЕЊЕ НАИВНОСТИ

Никада више нећу моћи

да подигнем поглед

у звезданој ноћи

са детињим поверењем

да ме чува и подржава

поредак који звезде обасјава.

Не, нећу моћи јер ме друго,
ледено и хладно око
Милосрдног Анђела
прострелило дубоко
коначном смртном осудом
да треба да ме нема
јер ми је кривица преголема.

Овом Анђелу не смета
што му је мисија уништења
у лепу и нежну реч
бесрамно увијена.

Збуњује Анђео Смрти
своје „случајне мете“
да пристану да нису људи
већ „колатералне штете“.

Да, врло лично схватих
ово крило бешћутно
што му је страдање моје
неважно и успутно.

Ал’ нема пристанка мога,
не плаши ме то око,
јер ипак још увек сјаје
звезде негде високо.

Верица Секулић ОПАЧИЋ

ПОСЛЕ ДВЕ ДЕЦЕНИЈЕ ...

Малену једну
насилних седамнаест
без милости бије.

***

Отео дете
"анђео милосрдни"
са груди мајке.

***

Са неба светлост
разби ноћ, преплави град,
не сија, спаљује!

***

Неправду света
из душе да избрише
заборав не сме.

***

Од бомбе кратер
црн и застрашујући,
гле, на дну цвета цвет.

***

На гробу војника
заспанка процветала,
да га чува.

Загорка ВАСИЉЕВИЋ

ПЕСМЕ ИЗ НАЈНОВИЈЕ КЊИГЕ „ПОД ВРЕЛОМ ЋУТАЊА“
(Удружење књижевника Србије и „Драслар“, Београд, 2018.)

ВЕНАЦ ЗА ПОНОРНИЦУ

На молитву сушне душе,
небо се отвара и киша
пљушти у моје око,
допуњује понорницу
из које потиче молитва.

У сузи ја немам дуг али
по закону исконском,
свака кап молитве
затвара зачежњен круг.
Избризга понорницу
расцвета човеков мук.

ПОБЕДНА ЗАСТАВИЦА

У камењару степенике клешем
за све који ме прате.

На струку не осећам ничију руку
али у сваком камену слутим
око свевидеће.

Облак камени гурам навише,
зној ми капље са језика који бих
да завијорим као заставицу.

А, шта, ако је на врху громаде
живи песак неба, који степеништа
само осијава?

Где овај барјак, згужван под тајном,
да забодем?

САСЛОБОДНОГ ПРОПЛАНКА

Са слободног пропланка
пропетог у рај на хоризонту,
дивим се ждрепцима облака
у неспутаном галопу.

Укопана у људски просек, ја,
доктор златних пресека човека,
немоћна пред новим уредбама
за надморску и личну висину,
не подносим насилно мапирање
предела који ме чине.

Храним се корицама сунца,
појим се кишницом са звезда
и хуком горских кладенаца,
а глобе ме за тежину књига
и незаћутна уста.

Препукнем, бризнем из рова
и са пропланка избљујем
мучну немоћ у хоризонт
где се дивљи коњи и даље
разигравају.

ОДРОНИ ФАНТАЗМАГОРА

Не молим спас из растрзајног брује
између обала сна, још стичем позне
фантазме из те дивље реке, срчу
идеала језиком ваљам преко хартије.

Не трзам на утробу пораза
као срамоте, не псујем што нема
лепка за сломљене зделе душе.
Течем кроз замршене алге загрљаја,
звездани планктони ме хране,
не заустављају пијавице сумњи.

„Плетерси“ певају у мојој соби
„Никад нећеш сазнати“ а ја не

одустајем од „Раскоши толико
ствари у љубави“- обожавам
Енди Вилијамса, сапутника моје
фантазмагоре.
С музиком које се воли лакше се
уплови у ушће. Носталгија? Не.
Романтика спашава фантазме,
да не изгоре пре утока у море.

МОЋНА ТАЈНА

Људска вода је једина која памти
воли и упија призоре васељенске-
жижи љубав за прилике земаљске.
Моћ њена тајна је вознесенска.

Чаролија ватреног срчаног леда,
не мења прозир за свог бога када
промени агрегатних стања.

Потече, испари, падне као киша,
прегреје се, па немо искристалише.
Кад се љубав сручи мутним бујицама,
постаје опака, најмоћнија а разорна.

ГОСПОДАР БАЛКАНА

Еуропо, стани и поклони се!
Цар Дунав пролази и кроз Свети
троугао бунта, љубави и сања!
Кроз Ушће, испод тврђаве
Калемегдана проноси носиљку
од 8000 унци воденог сребра-
колевку Винчанског Себра!

Застани Европо, умири страх
од западања сунца и људи!
Востани Сербијо, кроз Капију
ти се буди водени див Дунав,
штраусно плав, по сузи крив,
господар Балканске Васељене!

Зорица Арсић Мандарић

ЛИЦА ВОДА УЛЕПШАВА

Лица ова вода улепшава.

У ноћи куче лаје
да отера смрт
што увек је будна, а једна старица се љути
што не да сан на очи,
него мора да пребира време од постојања до незбитог.
Река.

Слепо куче лаје и разгони мрак
и ноћ што би у сан да уђе,
док друга старица
тек заспалу прву буди
да јој каже да се сетила имена које јој данас на усне није хтело
а из сна не излази.
Вир.

Гледају се очи буновне у очима прекора,
коме нема места,
јер по-Богу, два сата је,
а слепо куче лаје,
завесе мирују
и ноћ одлази да покој потражи на другом месту.
Месец мрешка воду.

Тако живе две старице и слепо куче
што лаје да разгони мрак.
Лица ова вода улепшава.

Слободан Ценц

РЕКА

Питања на почетку и на крају

Као река вечна!

Одговори плахи и изненадни,

Тренутни као олује и кише летње.

Шум речи као разлог ћутања

Ваш крвоток куца

Шта сте, ко сте,

Прашина, празни атоми, честице?

(Све у недељивој једноставности ишчезну!)

Људи као реке отичу улицама,

И некуд увиру

Црвене мрље мог мора!

Разломи се у бол туђ поглед

И реч

И дубоки тамни вир

Јутро рано

И за трен се поремети жива,

Неизлечива стварност света

Само сива јасноћа остаје неиспрана

На слепим зидовима кућа...

Благи крик детињастог сећања

Од неке песме, од млаког сунца јесењег

Док врели пољубац жене у соби чека

За прави живот, за све своје несреће и снове,

(Предајем њој)

Да мисао најзад заплива

У мирној, равничарској реци као тишина...

УТЕХА

Реци
Иза кишних завеса
Или тајанствене магле
Крије се твоје лице
Дивна блуднице.

Разоружан и наг
Прикупљам снагу
За живот и смрт
За нужна преображења
Свакодневице...

Видим гвоздено небо
Осећам гвоздене руке
И кишне капи о окно мрачно
Тупо добовање слутње
У самој тмини бића
Док сасвим не затвори се
Трајања круг.

Ти ипак долазиш
Светлошћу мокрих тротоара
До моје собе
Дивна блуднице.

Горан Илић

КЛАТНО САТА ЖИВОТ МЕРИ

Ко ми зором очи буди,
Док сањају старе снове,
Јер године што пролазе,
Не рађају снове нове.

Ја бих опет као некад,
Да ко лептир цвећу хитам,
Па да слетим где год желим,
Да ме има, да још скитам.

Ех, када би клатно сата,
Могло бар на трен да стане,
Па да сањам из младости,
Дане среће и радости.

Али сат је чудна справа,
Живот мери и кад спава,
Казаљка је живот цели,
Јер нам дан од ноћи дели.

И не куца свима исто,
Животу се често руга,
Кад казаљке уморе се,
Тад остане друг без друга.

Не будите зором мене,
Пустите ме да још сањам,
Да успорим клатно сата,
Што за врат нам живот хвата.

Па нек снови бар титрају,
Нек кроз вене крв појури,
Да пре сата зори стигне,
Лептир који цвећу жури.

28.5.2018.

Драгојло Јовић

СМРТ МОСТА НА РАСИНИ

Ноћ.
Звезде беже у невид.
На небу ниче смртно семење,
Громови, муње, авионска рика.
А нигде стид.
Кипи усијана крв из челика,
гори речно камење,
умире врба нека.

Кључа рањена река,

Падају спржене вране и гугутке.
Ћутке умиру сребрне мрене,
црвени се Расина од крви проливене,
титра у ваздуху језа.
Плаче на обали рањена бреза,
разбацане гвоздене крпе
и челичне кости моста којекуде.
А звери злехуде
комадају обалу родне ми груде
ко чопор хијена стрв,
ко да их мами крв
из глава кнеза Лазара
и Карађорђа Вожда.
Није ли то можда
бич Божји, што нас кажњава,
док племе Мрњавчевића
на реци Марици спава.

Запаљене обале
већ су згасле,
престао је таласа рик,
замро је у нечују крик,
нити туге у очај срасле,
стење срушени мост
ко смртно рањени бик.

На гаравом спруду тело бескућника.
У једној руци
неког дечака слика,
у другој кора буђавог хлеба
и земљани прах.
Крај левог бока
два ока,
у једном језиви страх,
у другом нада и комад неба.

А мало даље мртав пас,
обичан, без педигреа и медаље.
Самртни час
затекао га је крај газде.
Из мртвог тела
теку две крваве бразде
од челичног шрапнела.

Мртав пас
крај мртвог газде лежи.

Могао је да бежи,
да потражи спас, ал није хтео.
Хтео је са газдом довек,
јер пас је пас,
пас није човек.

Драгиша Павловић Расински

РЕКА

Немирна реко,
тајновита сенко неба.
Вијугава и испресецана
вулканским стенама.
Врбацима, спрудовима,
брзацима и скривеним вировима.

У јесен си мирна, тиха,
нежна као љубавница.
У пролеће снажна и бучна,
бежиш из корита.
Потопиш ,поља, насеља
и постајеш безобална.
Као неман се обрушиш
и све што ти на пут стане рушиш.

Вирови твоји тајна су оку,
легенде разне о њима круже,
демон страшни у теби живи,
да из таласа само натрен,
у дубине своје човека одвучеш.

Немирна реко, ти водо света,
многољудна гробнице,
прождрљива зверко.
И ако претиш и свирепо хучиш,
ја те реко искрено љубим.

Слободан Марковић Браћинац

РИЈЕКА И ЈА

Силазим планином
И чујем ромор издалека
То бистра планинска ријека
Улица
Извијена кроз моју косу
Путује са мном да ме на путу жеђ прође

Нас двије
Ријека и ја
Као да смо од истих ријечи
Које нам штите путовање кроз патње,
Кањоне и измаглице
Скокове испод висина
Са којих смо падале имајући једна другу за свједока

Одјек који се шири
Не познаје друго вријеме
Осим што ће бол једнога дана у нама усправити

Ако ме некада ноћу уз дуге разговоре обљубиш
Бацићу загрљај у твоју воду
Моје ће тијело попримити облик твога
И спојити са другим свјетовима историју

Постаћу мајка свих вода
Овдје и свуда
У Свемиру
Отићи ћу у средиште земље
На крај крајева
Да се понављам свакодневно
Попут свјетлости

Никад нико неће окусити сјај
Који нас окружује

ПОПЛАВА У ТИЈЕЛУ

Данима наговарам кишу да чува своје капи
Да погура ријеке кад престану да теку

Воде су дубоко
Под земљом
Под нашом кожом
У трагу за животом
Под каменом око врата
Који често своју воду не препозна
И сагори у њој

Живи креч гради наша тијела
Која више нико не насељава

О кишо њежна
Ко ће онда правично да нам суди
Ко ће да нас у растењу једе
И пронађе у свом тијелу

Сачекај тренутак још неки
И падај у смјеру моје таме
Златне своје капи на кантару док љуљаш
С надом да заузмеш океане
И воде потиснеш у небо
Мене да пождеру

Једног ће дана у дијеловима
Мога тијела
И тебе да пронађу

ВОДА У ДОДИРУ СА СВИЈЕТОМ

Све је брже кретање воде у чаши
Ускоро ће напустити њено дно
Гдје је некад било најсигурније

Чаша је могла и да не постоји
Тамо гдје сам је оставила
На прозорску даску
Унутар граница
Да вода скапа од монотоније

Овако се подиже небу
Кружно заротирана
Као да ће пробити зид чаше

Чудим са за шта се држе капи
Док вода се креће изнад дна
Као земља испод ногу
Као очи увис жедну док ме преводе

Постоје ријечи које са дна чаше искачу у вријеме
И у сваком тренутку
Извор се може догодити
Без сјећања да је у простору овога дана био неко други

На сваки мој покрет он би се умножио
Више него што ми се чини

У мом срцу мијешају се воде
Пристигле *дуж једног живота*

ПОПЛАВА

Мјеримо висину ријеке у предвечерје
Као висину сунца што мјеримо

Тјерамо брда да расту

Пуцамо у облак
А одоздо нас заскаче дубина воде
Пљуште загрљаји до кољена
До рамена
м До грла

Свака капља над смрт обале наднесена
Подиже змијско клупко из легла

Стигла вода умјесто хода
У кораке
У ципеле
Над обале усред траве
Житу преко паса
Дође нам до главе

Сад дишемо с водом у устима

Скупило се цијело село...
Ваља воду наддисати

Ваља воду посркати
Или ће нас прогутати
Та питома Звијер

ВОДЕНИЦА

Мјерила сам брзину воде
Док јурећи преко бране
Носи брзину пораза
И у понор оде

Тако сам мјерећи
Лицем својим пунила жрвањ
Који увијек хладно у свој траг стаје
И никад не престаје скупа
Мрак и Свјетлост да меље
Очи моје пшеницом набијене

Ко није наишао није ни видио ни знао
Да ми је под жрвњем облак остао
И да смо само корак-два
Једно од другог удаљени
Док вјечност наших мука се меље
Очи моје пшеницом набијене

Кад жрвањ самеље и посљедње ријечи
Ко ће воденици сунце од мрака да лијечи

Јованка Стојчиновић Николић

КАМЕНА МАСКА

Ставио си камену маску на срце заборављајући
да очи чују све.
Причао си о голом рамену, сјајном као метеор
на северном небу,
о затвореним капцима који под завесом
тајне желе увећати блаженство.
Сад сам, зар, павлака хладноће?
Коса ми стисла главу као гнездо

сплетених змија.
Изгубила сам дан.
Ставио си, дакле, камену маску на срце:
мала наклоност пакости.
Да је нема, живела бих на земљи,
уображавајући да сам на небу.

***

Облаци се сударају
окрећу, кипте...
као да нешто смерају.

Узвик застаје у грлу.
Копрца се иза зуба.
Гребе језик.
Разуларене мисли.
Речник све раскошнији,
као да поседујем
ормане подлих речи.

Ово се кревељи хемијска.
Изабрао си лош дан
да ми разнесеш мрежњаче.

Како је илузија милосрдна
и како је топао
загрљај незнања.

Владанка Цветковић

Света Река

Света река Јордан звана
у Свету је свима знана
љубав носи,чиста,бистра
све дозива име Христа.

Крститељ га Јован спусти
речи миле он изусти
па Исуса он потопи
водом среће он пошкропи
крстом њега прекрстио
у радости га крстио.

Свети Дух се тад указа
ко голуб се Он показа
небо се отворило
реку Јордан осветлило
Бог се Отац појавио
Свету целом објавио
Исуса Сином назвао
у походе га послао.

Света река Јордан звана
у Свету је свима знана
љубав носи,чиста,бистра
све дозива име Христа.

Богојављање мили дан
ко најлепши сјајни сан
Свети чин сви славимо
Бога Оца ми волимо.

Четрдесет дана лута
кроз пустињу нема пута
река њему снаге даје
никако се не предаје...
Веру своју срцем грли
па у народ он похрли
наду, љубав свима даде
и никада Он не стаде...

На дан Преображења
ток промени Јордан река
у супротном тече смеру
да ојача нашу веру...
Вода чува успомене
на Христово крштење.

Света река Јордан звана
у Свету је свима знана
љубав носи,чиста,бистра
све дозива име Христа.

Светлана Станковић

Жеђ

Провирим кроз подерани лист хартије,
узмем ваздух и вратим се назад у марњиво уређену
дневну рутину.
Крај извора жедна.
Чврсто одлучна да не испијем ни кап.
Ускраћујем и за росу испошћену нутрину.
Само у сну обасипа ме блаженством жељени слап.
Прелије се богатсво животног тренутка.
Ишчекујем, непокретна попут облутка.
Тешком врућином опечен,
сније свој водопад,
одувек издвојен и недоречен.

Парче неба

Све ми је,понајвише од свега што ми је,
неће сан на очи.
Жеља за макар мало одсуствовања с овог бурног
путовања бива неуслишена.
Пар сати несвесности ми тако треба,
једна вила да ми штапом чаробним
избрише рељефне отиске,
парче прозирно чистог неба.
Желим да заборавим.

За оне који долазе

Остављам парче душе на папиру,на платну.
Сутра када са сенкама одем у неповрат
кроз линије да се препознају,
осете страст и страдање.
У себи носим младост и јесен златну.
Желим да знају да су и успони и падање
само кораци што воде кроз буре.
Живот уме да обрадује а и намучи.
Остављам аманет да никуд не журе!
Трчах брзо с ветром у коси,слободног корака
бритка.

Сва горда од заноса и успеха
лаконога, витка.
Ноћ поједе снове,
усправне кринове.
Зато дишите животом споријe,
мир душе нека вас прати.

Зорица Живановић

ИЗ ЦИКЛУСА „СА ДРУГЕ СТРАНЕ РЕКЕ“

РАСЕЦИ НОЖЕМ ЗА ЛОВ

Боље је да одеш, а ја ћу се вратити себи,
То неће бити самоћа, биће то велики свет
Сама са собом, у огледалу савести,
У новом, великом свету из кога љубав
Буја, прелива, расте ка небу и сија!

Боље је да одеш, на речном дну
Живот је пун опасности и мале животиње
Крију се ноћу од великих, кажу научници.
А зар тамо, на дну, није увек ноћ, или и
Мрак има своје нијансе светла?

Расеци ножем за лов, раздвој лево од десног
Одмахни Мени Новој без узмицања, па више
Се не познајемо, не окрећи се, скаменићеш се,
Некад и обична светиљка може да покаже пут
Боље је да одеш, него да одем ја.

БИЉАНА МИЛОВАНОВИЋ ЖИВАК

Т Р И М О Р А В Е

Три Мораве
што нас плаве,
што нас гњаве,
што нас даве,
грозомора
ноћне јаве,
извор страве!

Ал` на лето,
к`о дојенче
кад се смире,
из постеље
једва вире.

Још нас хране,
од туђина
још нас бране1

Три Мораве
по(дно) главе!

Кроз векове
легло буне,
амбаре нам
оне пуне.

Те три вене,
део мене,
иду даље,
до Дунава,
до медаље.

У загрљај
он их прима
смешећи се
свима трима.

На трон славе
три Мораве!

Све три оне
сестре њему
што се с братом
слажу у свему.

А с јесени,
тако кротке,
паприкама
ките мотке.
Лице им се
тад румени.
Благо теби!
благо мени!

Мораве су
врбе, биље,
јата риба,
изобиље!

На трон славе
три Мораве!

Томислав Ђокић

Са реком око врата

Између сна и камена
још од ко зна кад
крије тајну Морава.
Има нечег у тој тајни
што тера мисли
у непознате пределе
у којима неко покушава
да се пронађе.
Велико око дана
мотри на нас,
а обале ме маме
и требало би да пођем,
да скинем скраму с очију
и да поделимо мук њен.
Подајем јој се
између два јаука таласа
и налета ветра
што чека свој тренутак.
Неме молитве
Потонуше у очима.

Са светлошћу фењера
би да их пронађем.
Сопствена жеђ ме дави;
са реком око врата,
што ми је
до самог грла дошла.
У песму бих да се сместим,
али заједно не можемо
у њено сазвучје.

Снежана Драгићевић